

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Boico Victor, Cobzac Elena,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Cebotari Tudor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2021 și a sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 16 iulie 2019, în cauza penală în privința lui

Cebotari Tudor xxxxxx, născut la
xxxxxxxxxxx.

Termenul de examinare:

prima instanță: 06.06.2018 – 16.07.2019

instanța de apel: 04.09.2019 – 23.10.2019

25.01.2021 – 14.04.2021

instanța de recurs: 30.01.2020 – 23.06.2020

24.06.2021 – 20.10.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 16 iulie 2019, Cebotari Tudor a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că:

Cebotari Tudor, în perioada de timp de la 24.03.2018 până la 02.04.2018, aflându-se temporar la domiciliul cet. Daracova Irina, amplasat în mun. Chișinău, xxxxxxxxxxx, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând cu intenție directă, profitând de lipsa supravegherii permanente și faptul că nu este observat, a sustras pe ascuns un set de plapumă la prețul de 1 000 lei, un set de servit ceai la prețul de 400 lei, burghiu electric la prețul de 600 lei, un automobil jucărie pentru copii la prețul de 200 lei, după ce cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzându-i astfel prin acțiunile sale părții vătămate o daună materială în proporții considerabile în sumă totală de 2 200 lei.

Prin acțiunile sale intenționate Cebotari Tudor a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal - furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Dobrovicenu- Mutavci Valentina, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea sentinței și

pronunțarea unei noi hotărâri prin care pedeapsa pentru infracțiunea comisă să fie mai blândă, neprivativă de libertate.

În motivarea cererii de apel, a invocat că, sentința în cauză, de condamnare a lui Cebotari Tudor este prea aspră deoarece instanța nu a apreciat faptul că inculpatul și-a recunoscut vinovăția și a comunicat că a restituit părții vătămate bunurile sustrate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, apelul declarat de către avocatul Dobrovicenu-Mutavci Valentina în numele inculpatului, a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Dobrovicenu-Mutavci Valentina în numele inculpatului, prin care, indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 23 iunie 2020, a fost admis recursul ordinar declarat de către avocatul Dobrovicenu-Mutavci Valentina în numele inculpatului, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 octombrie 2019, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției emise, instanța de recurs ordinar a menționat că instanța de apel a condamnat o altă persoană decât cea care a fost pusă sub învinuire conform rechizitoriului în prezenta cauză penală, or, aceasta în dispozitivul deciziei a menționat că „*Se respinge ca nefondat apelul avocatului Valentina Dobrovicenu-Mutavci, în interesele inculpatului Popov Leonid și menține sentința...*”, pe când conform rechizitoriului sub învinuire este pus Cebotari Tudor.

7. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2021, apelul declarat de către avocatul Dobrovicenu-Mutavci Valentina în numele inculpatului, a fost respins ca nefondat.

7.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a menționat că, prima instanță la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale a inculpatului, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de personalitatea celui vinovat, de condițiile de viață a lui, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) Cod penal, se pedepsește cu amendă în mărime de la 650 la 1 350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

Deși inculpatul a recunoscut vinovăția integral și sincer s-a căit de cele comise, înaintând o cerere în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, însă, instanța prin încheiere a respins această cerere, pe motiv că inculpatul nu s-a prezentat în ședința de judecată și nu a fost audiat potrivit regulilor de audiere a martorului, prin urmare instanța de apel a respins alegațiile avocatului precum că, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă prea aspră, or, chiar dacă ultimul a depus

cerere de a fi examinată cauza conform art. 364¹ Cod de procedură penală, aceasta nu a fost admisă de către instanță, cauza fiind examinată în procedură generală.

Totodată instanța de apel a reținut că, inculpatul Cebotari Tudor a fost condamnat anterior prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 28.06.2013 în baza art. 187 alin. (2) lit. d) și f) Cod penal (f.d. 13-17), însă nu a tras concluziile de rigoare și nu sa corijat, continuându-și activitatea infracțională, comițând prezenta infracțiune cu intenție, prin urmare o pedeapsă alternativă, neprivativă de libertate, nu va atinge scopul pedepsei penale.

8. Nefiind de acord cu hotărârile emise, avocatul Mîrzîncu Aurelia a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, prin care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea sentinței și a deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului Cebotari Tudor să-i fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate sau cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului, avocatul a menționat că în cadrul urmăririi penale Cebotari Tudor și-a recunoscut vinovăția și a comunicat că a restituit părții vătămate bunurile sustrase. Pedeapsa aplicată este prea aspră, neechitabilă și individualizată greșit.

9. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi Sergiu, prin care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că partea apărării a invocat în calitate de temeii pentru recurs, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Verificând materialele cauzei, prin prisma temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, instanța de recurs a reținut că argumentele recursului apărării se concentrează asupra dezacordului cu pedeapsa aplicată, care în opinia recurentului este prea aspră, precum și cu modalitatea de

executare a acesteia, în opinia recurentului fiind necesară aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În acest context, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Analizând soluția instanței de apel, care a menținut pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, aplicată de către prima instanță, Colegiul penal conchide că instanța a motivat pe deplin și suficient necesitatea aplicării pedepsei sub formă de închisoare cu executare în penitenciar, motivare care este corespunzătoare practicii judiciare, ținându-se cont de toate circumstanțele prezentei cauze penale și cele personale ale inculpatului Cebotari Tudor, care potrivit materialelor cauzei, anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 28.06.2013 în baza art. 187 alin. (2) lit. d) și f) Cod penal, și cu toate acestea inculpatul a comis cu intenție o nouă infracțiune, aspect care justifică complet aplicarea pedepsei sub formă de închisoare.

Cu referire la alegațiile recurentului privind necesitatea dispunerii suspendării executării pedepsei cu închisoare, Colegiul penal notează că în conformitate cu art. 90 alin. (1) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa cu închisoare în penitenciar, aceasta *poate* dispune suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă, precum și motivele condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei.

Astfel, Colegiul penal evidențiază că lexemul „*poate*”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Astfel, instanța de apel corect a reținut că inculpatul a comis o nouă infracțiune din categoria celor ușoare, cu intenție, și luându-se în considerație pericolul social al infracțiunii respective și personalității inculpatului, care este predispus de comite fapte supuse răspunderii penale, Instanța de recurs atestă iraționalitatea modificării modului de executare a pedepsei stabilit de prima instanță.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este cazul să o acorde.

Astfel, luând în considerație personalitatea inculpatului, Colegiul penal conchide asupra faptului că infracțiunea comisă de către Cebotari Tudor nu reprezintă un incident în viața acestuia, dar acțiuni intenționate, fapt care determină lucid temeiniciei soluției instanței de apel privind executarea reală a pedepsei cu închisoare stabilite inculpatului Cebotari Tudor.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal conchide că hotărârea instanței de apel în latura atacată de către partea apărării, nu conține erori ce ar duce la casarea acesteia.

Astfel, analizând în cumul argumentele invocate de către recurent în susținerea recursului declarat, Colegiul penal atestă că acestea au constituit obiect de examinare în instanța de apel, asupra cărora instanța s-a expus, complet, argumentat și motivat.

În acest sens, Colegiul penal face trimitere la pct. 37 a hotărârii CtEDO din 16.02.2010 în *cauza Albert vs. România*, în care s-a statuat că, art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, nu poate fi interpretat ca impunere de a da un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*cauza Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie printr-un alt mod, să examineze chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar constatând temeinicia motivării soluției instanței de apel, o însușește integral întrucât această instanță a oferit răspunsuri complete și argumentate tuturor problemelor esențiale invocate în speță, pedeapsa aplicată inculpatului fiind una proporțională și echitabilă faptelor comise.

Ținând cont de cele constatate supra, Colegiul penal conchide că eroarea invocată în recurs nu și-au găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Cebotari Tudor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2021, în cauza penală în privința lui **Cebotari Tudor xxxxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **10 decembrie 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Cobzac Elena